

Kapittel 10, D-dag1

Villi våknet så smått. Han merket at han var noe mere sløv en vanlig etter en lang natts søvn. De drømmer han hadde var mere merkelige enn vanlig. Dessuten, han kunne huske minst 2 drømmer i motsetning til det normale, - høyst en drøm en sjelden gang. Han strakte seg etter sitt glass, som han alltid sørget for å plassere på nattbordet. Han smattet og helte litt i seg. I vemmelse, spyttet han det ut. Hva i all verden var det for en drikk? Det smakte som noe vodka med en cola-etterligning uten noen sitron. Da han snudde seg igjen for å kalle på skipsgutten Peter, merket han at lugaren var helt annerledes. Ut av vinduet synes utsikten annerledes også. Dessuten, den tunge motorlyden var borte. Det var som å kjøre i en elektrisk bil, hvor motorlyden er urovekkende svak. Noe var galt. Han tastet tallet 9 på telefonen og håpet i det minste at den var som den skulle.

Jeg kommer, sa Peter før Villi fikk sagt noe. Kort tid etter låste han seg inn i lugaren og sto med ryggen til døren. Nå ble Villi bekymret. Hele Peters kroppsspråk skrek i bekymringer. Villi forsto at dette ikke var tiden for irettesettelse, men heller å få en avklaring på et felles problem. Villi holdt frem glasset og spurte, hva er dette? Han pekte på vinduet og gjentok, hva er dette? Så svaiet han sin ledige hånd over hele lugaren og spurte, hva i all verden er alt dette? Jeg kan forklare, forsøkte Peter, men la til, - tror jeg. Du har sikkert merket at dette ikke er din vanlige type lugar. Faktisk er det ikke vår type lugar i det hele tatt. Villi knep øynene sammen. Peter prøvde forsiktig å si det så forsonende som mulig. Dette er ikke engang den samme båt. Villi skuet mistroisk på gutten. Etter hendelsen i vinbaren i går, så tok dine gjester av deg. Under forsikring om at de hadde full kontroll og at de visste best hva som var best.

Villi måtte spørre, er vi kidnappet? Peter kremtet. Jeg er ikke. Jeg er bare omplassert for å gjøre min jobb et annet sted. Og hva er den jobben, må jeg spørre? Peter kremtet igjen, å passe på deg. Villi mistet glasset i gulvet. Med all respekt å melde, utbrøt han. Jeg forlanger å snakke med kapteinen med det samme. Du får treffe kapteinen og de andre så snart som mulig, stotret Peter. De venter faktisk på deg. Du skal bare gjøre ditt morgenstell og komme ut når du føler for det. Du er ikke en fange, men heller en respektert gjest. Respekt, fnyste Villi. Så, hvis det er i orden for deg, fortsatte Peter, så går jeg utenfor og venter ved døren. Deretter kan jeg vise deg til kapteinen og de andre. Ok? Villi forsto at gutten fremdeles var på hans side og kanskje i en like så besværlig situasjon. Han nikket tydelig og sa, ok.

Villi kikket ut av vinduet. På denne siden kunne han ikke se annet enn hav. Men allikevel, det var ikke som Kattegat eller Nordsjøen. Kunne det være Østersjøen? Han ga opp og skrev opp spørsmålet bak øret sammen med alle de andre tanker som svirret i hans hode. Det var i det minste en god lugar, måtte han innrømme. Han var tross alt ikke stuert ned under dekk, som et bytte. Lugaren var mindre men mere luksuriøs - faktisk. Så slo det han. Kanskje han ikke var nedenunder, men ovenpå? Kanskje denne båten var adskillig mindre enn det cruiseskipet han var vant til? Han ble litt nysgjerrig, tross situasjonen. Han ville finne ut av det hele og tok den forfriskende dusjen med det samme. Han fant sitt tøy og noe nytt tøy som lå fremme. Det var faktisk av god kvalitet og smak. Hm, tenkte han da han så seg selv i speilet. Jeg tror faktisk jeg vil barbere meg også. Etter det var han klar og åpnet døren.

Peter sto utenfor parat og prøvde et skjevt smil. Villi smilte stort og forsikret at han ikke bar noe nag. Men vis meg så hvor jeg kan treffe vertskapet. Peter ble lettet over den endrede ordbruken. Villi så straks at dette var en virkelig stor yacht. Det var få folk å se, da de passerte et luksuriøst spiserom, et konferanserom og flere andre rom. De passerte også flere lukkede dører. Villi antok at det måtte

være et titalls ansatte bare for å holde dette skipet seilende. Men det forundret ham at det ikke var andre gjester å se. Til siste nådde de frem til det øvre akterdekk. Det satt en mann der som jobbet med sin laptop. Da mannen fikk se sin gjest reiste han seg, kom mot dem og smilte. Velkommen, velkommen sa han og håndhilste med den andre hånd om Villis arm.

Vær vennlig å sitte ned med meg, sa mannen. De satte seg, mens Peter ble stående i bakgrunnen ved siden av en asiatisk gutt. Er du kapteinen, spurte Villi. Åh unnskyld meg, sa han. Ja, mitt navn er Ian og jeg eier denne båten. Dermed er jeg vel også kapteinen, humret han. Vi skal snakket ut, forsikret han. Men prøv å forstå et vi er i litt av samme situasjon. Jeg fikk en oppgave som jeg ikke kunne si nei til, kremtet han. Han viftet med øyenbrynene for å hinte om noe. Villi visste ikke hva det betød, men gikk ut fra at det neppe var noen hensikt å kreve noe utover skipets fasiliteter. Hvor tar dere meg hen? Ser du den øyen der borte, avledet Ian. Det er Bornholm, den siste danske utpost. Så vet du antagelig av vi er på vei innover Østersjøen. Villi, nikket. Ian viftet på sin skipsgutt, som straks kom med to High Bowl. Villi smakte forsiktig og antok det var en screwdriver med vodka og appelsinjuice. God ikke sant, smilte Ian. Villi nikket høflig.

Bornholm, ja, reflekterte Villi. Det er en fantastisk flott øy med spennende historie, ikke sant? Ian nikket. Kanskje tidvis litt for spennende, la Villi til. Ian sa, du vet at vi ikke helt anerkjenner den øy for hverken dansk eller svensk? Villi merket at samtalen kunne bli vel kontroversiell, men tok utfordringen. Tenker du på forlengelsen av den andre verdenskrig i et år, for å utrydde de flyktende prøysserne? Ian knep øyene sammen. To millioner tysk-russere måtte flykte, vet du. Nå vel, det var ikke bare uskyldige personer, sa Ian til forsvar og kontraherte. Og han der, Madsen, som absolutt skulle fyre av noen raketter så nære Kaliningrad som mulig. For å ikke nevne hans fatale ubåt og det rituelle mordet på den svenske journalisten. Ian pekte med to fingre på sine øyne og så på Villi. Vi holder øye med denslags og responderer tilsvarende. Villi kunne ikke holde seg. Det var visst en del båt aktiviteter både ved Nordstream og den ubåt Nautilus. Spesielle operasjoner, antar jeg? Ian trakk på skuldrene.

Bornholm, ja, sa Villi for å skifte tema. Selv den norske Tordenskjold holdt til der. I hvert fall for en stund på festnings på Christiansø. Dette var på begynnelsen av 1700-tallet, så det er vel vanskelig å si øya ikke er dansk-norsk? He he, tror du virkelig den Tordenskjold var dansk-norsk på den tiden? Tror du alle statsborgere i Norge eller Danmark anser seg så? Vel, hvis Tordenskjold virkelig var Wessel, - så ja. Men det er da flere besynderligheter i den historien. Han var jo kun en 15-årig skipsgutt den gang han seilte med over til Jomfruøyene i Karabinen. Så 20 år senere returnerer en mann som hevder å være ham. 20 års oppvekst under pirateriets gyldne år vil antagelig endre enhver, ikke sant? Men så sluttet den gullalderen, - akkurat da utposten St. Petersburg ble utnevnt som imperie, Pjotr som tsar over hele Russland og da han startet den store nordiske krig. Tordenskjold oppførte seg mere som en pirat i sjøslagene enn noen skandinav, la Villi til og fortsatte. Merkelig, er det ikke? Russland nevnes knapt som deltager i sin egen krig mot Norden, men utpeker seg som vinneren. Skål for det, sa Ian med et påtatt smil.

Er du redd? Villi stusset over et så direkte spørsmål. Burde jeg være redd? Njet. Tross alle de ting du har sagt offentlig, så handler ikke denne turen om det. Nåh. Hva handler denne turen om? Dagmar, svarte Ian. Det var da et kryptisk svar. Nettopp, lo Ian og skålte. Vi gjør samme seilas som Dagmars siste reise. Se, sa Ian og pekte mot land. Der er Kaliningrad - og lengere inne er Belarus. Königsberg og Hviterussland? He he, det var før i tiden, - før Unionen. Som ikke eksisterer mere, la Villi til. Ian smilte, tror du virkelig det? Nåh, avbrøt han seg selv. Vi skal ikke dit. Vi skal som sagt ta reisen fra København til Petersburg, - akkurat som Dagmars siste reise. Men, som sagt, ikke vær redd, for du blir her på denne båten hele tiden. Ingen vil risikere å slippe deg i land, hørte Villi at han mumlet.

Hvorfor blir jeg så Sjanghaiet? Ha ha, utbrøt Ian. Sjanghaiet? Det er faktisk et godt uttrykk. Du vet vel at den andre verdenskrig startet med Japan to år før Tyskland? Det var det samme konseptet som ble eksportert fra Kina til Europa, la han til. Sjanghai var en verdensby med alt for mye innblanding for å gjøre statskuppet i Beijing. Ian tok en slurk og mumlet, stopp nå Ian, stopp nå. Han kremtet, Dagmars siste reise, ja. Du vet, det er noe ekstraordinært at en royal, en dansk keiserinnes sarkofag bare blir fjernet fra katakomben og sendt bort. Synes du ikke? Også det, la han til, skal visst skyldes dine skrivelser. Nei nå, utbrøt Villi. Skal jeg få skylden for det også? Nei, egentlig ikke. Men din artikkel ble lest, - den om å DNA-teste alle sarkofagene i Roskilde katedralen. Det å vitenskapelig dokumentere de virkelige royale slektskap gjorde mange nervøse.

Villi ble virkelig nysgjerrig. Mener du at de fant noen avvik? Nei, de fant ikke noe avvik på grunn av Dagmars siste reise. Vel, jeg kan ikke si om de ville ha funnet noe, men frykten for det var såpass at den ekstraordinære forflytting ble utført. Så, dere var redde for en avsløring? Vi blir ikke redde, sa Ian morskt. Vi blir preventive, så som i spesielle oppdrag. Hør her, fortsatte han, du vet da veldig godt at de fleste utsatte statsoverhoder har flere dobbeltgjengere for sikkerhets skyld. En som kan ta støyten i et attentat, en som kan dukke opp på uvesentlige møter, en som kan utstede ordre som hovedpersonen ikke vil. Han trakk på det. Selvfølgelig hadde Dagmar også dobbeltgjengere. Villi ble taus og pekte på sitt tomme glass. Han tømte det hele straks etter glasset ble fylt opp. Han så på Ian med et alvorlig blikk. Så det var ikke Dagmar som returnerte til Danmark etter revolusjonen? Han ventet ikke noe svar - og fikk det heller ikke. Ian avsluttet med, nå vet du i det minste hva turen handler om og at du ikke behøver å være bekymret for ditt liv. Noen vil simpelthen samtale med deg om det forhold.

Kom, sa Ian og reiste seg. Jeg vil vise deg noe. Villi fulgte etter inn til konferanserommet. Her skal dere møtes i morgen. Og her er en velutrustet bar. Villi skuet over utvalget, men ble litt skuffet. Jeg vet, jeg vet, sa Ian oppgitt. Du savner din pirat-drink. Du var vel heller ikke fornøyd med den erstatning vil satte på ditt nattbord? Vel, kanskje du kan variere litt, lave noe nytt? For Villi så det ut til å kun være hvit vodka av alskens typer. Vi prioriterer morgendagens gjester - og de er ikke særlig innstilte på å få amerikansk rom eller cola. Villi funderte. La meg se hva jeg kan gjøre ut av det. Kan jeg få noe sirup og sukkerkulør? Ja, selvfølgelig, sa Ian og sendte sin tjener av sted til kjøkkenet. Han kom straks tilbake. Sukker og sukker? Villi svarte ikke, men helte litt sukkerkulør i en vodkaflaske. Den ble brun. Hva gjør du? Brun vodka? Villi helte litt sirup og vodka i glasset og rørte ekstrakten sammen. Dernest klemte han i litt sitronsaft og toppet det med sodavann og isbiter. Villi hevet glasset mot Ian og sa, det for rekke disse dager. Det der, - det gjør du bare ikke i morgen. Er det forstått? Villi trakk på skuldrene og smakte på drinken. Han rynket på nesen. Jeg tror ikke jeg klarer å perfeksjonere det i tide, sa han.

Ian mikset noen andre drinker. Han tenkte det ville få Villi på andre tanker. Kom sa og gikk over til sofa seksjonen. De humret litt hver for seg og nøt stillheten. Villi stusset. Båten, den er så stille. Er den elektrisk? Ja, faktisk er den drevet av elektriske motorer. Og vet du, la han til. Nei forresten, det vet du vel heller ikke. Men du kan ha noe skyld i dette også. Hva nå, spurte Villi oppgitt. Alt ditt snakk og skrivi mot diesel og bensinmotorer. Og alt det om at København er Europas tiende mest forurensede havn på grunn av all-inklusive cruiseskip. Jeg skal ikke si det er din skyld. Antagelig var Covid-karantene det som fikk næringen til å bukke under. Men jeg vet om en god del landsmenn som meget gjerne ville vise deg sine skips kjø. Ved kjøhaling, la han til.

Ta det med ro, lo Ian. Denne turen handler ikke om det. Faktisk førte krisen til en betydelig omlegning av shippingen. Villi strålte. Legger russerne om over til elektrisitet? Ja, det kan du si, men ikke helt som dere ønsket, - antar jeg. Hva mener du, jeg har alltid sagt at el-motorer bør utfase bensinmotorer hurtigst mulig. Ian satte seg opp. Hør her, vi vet da godt at dette skipet ikke kunne

romme de batterier som er nødvendige for å drive denne båten. Så kan du da sikkert forstå at cruiseskip heller ikke kan. Han trakk på det og smilte bredt. Har du ikke gjettest det selvfølgelig enda? Villi var forvirret. Atomkraft, selvfølgelig. Vår gode gamle atomkraft driver våre elektriske skip. Det rykket i Villi. Sitter jeg på en atom-båt? Nettopp, triumferende. Og det er takket være Greta, Thatcher - og til en viss grad deg. Ironisk nok, humret Ian, siden EU har stemplet atomkraft som grønn energi, kan dere snart forvente atomdrevne cruiseskip i de danske havner. Smilet til Ian kunne neppe bli bredere.

Jeg tror deg ikke, sa Villi likegyldig. Ikke det? Vel, jeg kan ikke vise deg maskinrommet, - så du får tro hva du vil. Men allikevel, jeg kan sannsynliggjøre det. Villi ventet tålmodig. Vi har visst en RTG, 'Radioisotope thermoelectric generator'. Det er et slags batteri hvor radioaktivitet avgir varme som konverteres til strøm. RTG-batterier ble visst lavet allerede for 70 år siden og er brukt til mange formål siden da. Men helt ærlig, du kjenner da til atomdrevne ubåter? Hva med det hangarskip som seilte forbi Danmark og opp hele norskekysten for nylig? Den anvendte da visst 2 relativt store atomreaktorer. Har du ikke hørt om våre flytende atomreaktorer som vi flytter rundt i Arktis? Eller kjenner du heller ikke til den omfattende bruk av atomkraft for satellitter? Du vet da godt at København importerer svensk atomkraft, ikke sant? Villi måtte bare innrømme at det ikke var usannsynlig å drive et cruiseskip med atomkraft. Han hadde bare så vanskelig for å akseptere at han satt på en. Jeg tør vedde på at el-biler får atom-batterier i dette årtiet, avsluttet Ian.

Danmark har en lov imot atomkraft, bemerket Villi. Ha ha, dansk lov du liksom. Hvor lenge tror du den holder? Eller tror du kanskje småstater er uten utenlandsk innflytelse i lovgivningen, utøvelsen og endog dommer? Helt ærlig, den mindreårige svenske piken var av større innflytelse enn hele Folketinget dengang hun utbrøt, 'hvordan våger dere' og 'jeg vil at dere får panikk'. Det ble 'Troll i ord' i hele Vesten. Også hele det pandemi-hysteriet. All den tvilsomme statistikk, alle de lovbrudd i embetet og alle de fatale konsekvenser. Det ga større effekt enn deres verste fiender kunne drømme om. Men CO2-forbudet ga da et solid tilbakeslag for Gazprom politikken, prøvde Villi. På kort sikt, kanskje. Men vi har sjeldent tjent så mye på tidligere energi-kriser og nå kommer alternativene med grønnvasking av atomkraft. Villi ga opp den diskusjonen og Ian lot også temaet ligge.

Ian skiftet tema. Du kan like karaoke, forstår jeg. Villi stusset. Åh, det går historier om din opptreden på danskebåten, - og at du godt kan like å henge i pianobarer. Det er ikke helt som du tror, mumlet Villi. Vel, vi har et piano og en dyktig pianist her også, smilte Ian. Så tar du utfordringen? Villi visste han ikke kunne avslå. Enda en karaoke duell, men denne gangen med riktig gode pianotoner. Velg en kjent sang, så klarer pianisten den. Ian ventet forgjeves på svar. Ok, sa han, så er visst jeg den første. Han vinket på sin skipsgutt som ilte av sted. Snart kom han tilbake med en ung kvinne som satte seg ved pianoet. De snakket noe russisk til hverandre og hun nikkete til slutt.

Jeg velger en sang fra musikalen Chess, som heter Anthem. Du kjenner sikker denne. Jeg pleier å synge den på morsmålet, men for denne anledningen blir det på engelsk, - selv om to gode svensker har lavet den. Bare jeg slipper deres koners kinkige milf opptreden, mumlet Villi for seg selv. Hva behager, oversatte Ian for pianisten. Villi holdt ytterligere fornærmelser tilbake og sa, - ingenting. Men jeg trodde dere anså svensker som erkefiender. Ian humret. Tordenskjold, ikke sant? Villi tok hintet. Pianisten avbrøt med å starte opp. Det var en god prestasjon, som saktens kunne fremføres på en offentlig musikal. Men teksten ga en ubehagelig smak i Villis munn da Ian sang ekstra høyt: «And you wonder will I leave her -- but how? I cross over borders but I'm still there now» og "Let man's petty nations tear themselves apart". Det minnet for mye om Putins personlige leksjoner til mindreårige. Villi klappet høflig og skylte det hele ned sin drink.

Ian smilte bredt og holdt mikrofonen frem til Villi. Det var visst ingen vei utenom denne gangen heller. Han kom til å tape ansikt uansett, akkurat som arrangementet til Bjørnar på diskoteket. Siden den gang hadde han omskrevet og øvet flere sanger. Denne gangen var han bedre forberedt. Pianisten ventet tålmodig på spilleønsket. Pink Floyd – Brick in the Wall, spurte Villi. Kvinnen nikket gledelig. Det må jeg si, sa Ian. Et utmerket valg etter mitt. Det passer godt inn med vår kjære Waters opptredener den siste tiden. Virkelig gledelig, sa han og satte seg godt til rette. Men du vet antagelig at det eneste jeg kan er å snakke-synge så som Cohen, sa Villi. Det er helt i orden. En ny fortolkning er helt i orden, bare du treffer tonene. Jeg husker bare refrenget, men jeg får fullføre selv om det skulle være noe mismatch, ikke sant? Ian nikket tydelig. Gi alt du har.

Kvinnen spilte i fra begynnelsen med alle versene. Villi ble overasket over å høre hennes gode sangstemme på russisk. Det var som om det var noen dårlige minner fra sin skolegang. Da hun kom frem til refrenget nikket hun spørrende til Villi. Han nikket anerkjennende tilbake og snakke-sang: «We don't need no putinism. We don't need no thought control. No dark sarcasm in a concert. Roger, leave them kids alone. Hey! Roger, leave them kids alone. All in all, it's just another kick in their balls. All in all, you're just another prick in the war.» Kvinnen fikk problemer med å spille videre, men fryktet konsekvensen ved å avbryte. De ble lettet da Villi la ned mikrofonen. Så kunne hun avsluttet det hele med en veløvd pianoversjon av gitarsoloen. Til slutt ga både Ian og Villi henne en hederlig applaus. Hun lukket lokket til tangentene og forlot rommet med et høflig nikk til Ian. Det var så imponerende, sa Ian oppgitt. Jeg trodde virkelig ikke noen kunne skaffe seg en ny fiende på så kort tid og under så gode forutsetninger. Han ristet sakte på hodet. Ta imot et godt råd, vær mere respektfull i morgen, - for din egen del.

Nåh, sa Ian og mikset to nye drinks. hva velger du – Black eller White Russian? He he, jeg ser ikke så 'sort og hvitt' på tingene. De symboler kan bety så mye. For eksempel, sorte sjakkbrikker er ikke dårligere enn hvite. Men apropos våre musikkvalg. Syd Barrett ville ha snudd seg i graven over hva den rocka ex-presidenten fikk Roger til å gjøre med bandets musikk. Han var jo bandet sjel og fundamentet til deres unike suksess. Men nok om musikk, - jeg tar den hvite, hvis du har litt banan og vanilje. Ian rynket på øyenbrynene for hvilken gang, - han hadde mistet tellingen. Villi tok drinken helte den i en blender og mikset den sammen med vanilje-essens, en banan og en håndfull isbiter. Tenk milkshake, sa han og satte blenderen på maks. Det ble et ekstra glass av innholdet, som han ga til Ian. Han smakte på den og sa, - det er den verste White Russian og den beste milkshake jeg har smakt. Men ikke gjør noe sånt heller i morgen.

Apropos sort og hvit, sa Villi. Vi har vel passerte den der rockereren med sine tanks nå? Rocker? Du mener som i dansk motorsykelbande? Nettopp, sa Villi. Den der Wagner, den der Kellys helter 'Wannabe',. Han er vel fremdeles i frivillig eksil hos kammerat Lukasjenko, - ikke sant? Ian nikket. Særlig urovekkende for alle og enhver, - er det ikke? Selv russere, - særlig i Petersburg, mener jeg. Ikke minst fordi de er så nære Kaliningrad, - som den belarusser antagelig har adgang til. Ian responderte ikke med annet enn å si, - du for å se om det kan bli en sak i morgen.

Vel, vel, vel, - ser man det, sa Ian og klikket ut av vinduet. Vi er visst allerede på høyde med Stockholm og dreier inn mot mere siviliserte farvann. Samme rute som Estonia? Villi fikk et morskt blick tilbake. Bare ikke ta opp de spekulasjonene til han der Eivind. Kjenner du han? Nei, nei, absolutt ikke. Han var bare beryktet, - som visse andre. 'Var'? Hva mener du med var? Villi ante at det fikk holde med insinuasjonen og nevnte ikke den savnede mannen mere. Dere må ha forstått at dere ikke kunne slippe unna med å leke kaptein Nemo mere i dette år hundrede. Ian reflekterte. Vet du? Det kan være dere har noe rett. Du har jo selv nevnte noen para-militære. Det er et problem for absolutte alle.

Selv svensker? Hva mener du, spurte Ian. Er ikke svenskene deres Nordiske erkefiende? Ian rullet med pekefingeren for at Villi skulle fortsette. Sverige har ikke vært i krig på 200 år. Det er da noe særdeles betenkelig, - særlig når Sveriges naboland har vært så utsatte. Jeg regner med at selv freden har en høy pris - som til sist må betales. Og hva skulle det ha med Petersburg å gjøre, spurte Ian retorisk. Tja, for meg virker det som om det er startet mange slags proxy kriger i Sverige siden 2013. De fleste likeså klønete tildekket som Estonia katastrofen. Så når den tyrkiske kammerat Iznogood ikke klarer å spille en NATO despot mere, - så følger en solid hovedrengjøring i alskens utenriktjenester. Det ble pinlig tyst. Ingen ville si mere om den saken. De tømte drinkene og ble enige om å finne hver sin kahytt.

Villi var mere forøyd med dagen enn han hadde håpet på. Han tok det nok ikke så ille, - han der Ian. Det virket jo som om han godt kunne like en verbal fight, akkurat som ham selv. Så får en håpe at de gjester i morgen er av samme sorten. Hvis ikke, kan det gå virkelig galt. Villi gjespet. Det er visst best å få seg den gode natts søvn.

Halvveis i søvnen minnets Villi sagen 'White Shadow'. Den spilte i hans hode. En flott sang. Men hvorfor den nå? Før han fikk tenkt ferdig, tok underbevisstheten over.